

Bu gün nice Rum, Ermeni, Musevi kökenli Türk vatandaşları gibi Avrupa ülkelerinde yaşayan yurttaşlarımızda izdivaç edip vatandaşlarımızı tercih eden Alman, Fransız, İngiliz yurttaşlarımız var.

Fakat o dünya görüşünü ve milliyetçilik anlayışını paylaşan atalarımızla savaşan ve bir dönem Anadolu'ya ölüm kusanlar, savaş meydanlarında elde edemediklerini başka yollardan elde etmeye yöneliyorlardı.

Bizi, birbirimize düşürüyorlardı.

x- Bizi, birbirimize düşman etmeye çalışıyorlardı.

x- Bizi oyuna getirmeye çalışıyorlardı.

Jeolojik yapı itibariyle son derece güç bir coğrafyada yaşayan... bu nedenle de ziraat ve sanayi alanında serbestçe gelişme göstermek konusunda şanssız bir ortamda bulunan... Tek geçim kaynağı hayvancılık olan kapalı bir ekonominin dayattığı güç koşullarında yaşam mücadelesi veren... böylece feodal yapıdan uzun bir süre daha kurtulamayan Doğu ve Güneydoğu insanı tarihten gelen ulusal bilinciyle metanetini koruyor, oyuna düşmüyordu. Ancak kimi zaman değişik nedenlerle yasa dışı duruma düşen bazı gruplar da şu veya bu sosyal, siyasal, kriminal veya ekonomik nedenle düzenlenen pusuya düşüyordu.

İşte bizim Terörle – Güneydoğu sorunu arasına kesin bir çizgi çekmemizin, özellikle de konuyu ırk ve kavim meselesi dışında değerlendirmemizin temel nedeni ve temel felsefesi budur.

Peki bu günkü Güneydoğu sorunu nedir?

Şimdi bu soruyu cevaplandırmaya çalışacağım.

“ Güneydoğu sorunu” diye nitelendirdiğimiz mesele aslında, Türkiye genelinde yaşanan meselenin yani değişik konuların buraya, o yöreye daha şiddetli yansması ve bazı hain odakların bu durumu karanlık emelleri için alet ve istismar etmesinden başka bir şey değildir.

Türkiye Cumhuriyeti Devleti, şiddetli bir yıkımın enkazı üzerine kurulmuş bir devlettir. Mucizevi bir kurtuluş gerçekleştirmiş, fakat uluslararası olumsuz politik gelişmeler, milletimizin kısa sürede toparlanmasına izin vermemiştir. İkinci dünya savaşı altı yıl sürmüş, gerek öncesinde, gerekse sonrasında savaşın sıcak alevleri hudutlarımızı yalamıştır.

Savaş bitmiş, bu kez soğuk savaş başlamıştır.

İkinci dünya savaşı süreci, Türkiye için bir “savaşa hazırlık” süreci olmuş, elde avuçta ne varsa silaha, cephaneye, lojistiğe, yani savunmaya harcanmıştır. Savaşın ne olduğunu bilen Türk anaları evlatlarının arkasından bile gözyaşı dökmemiştir. Ama, 1950'lere gelindiğinde de vücuda dar olan elbisenin dikişleri patlamaya başlamıştır.

Cumhuriyetimizin kurucu kadroları ekonomik yönden sanayileşme hamlesini başlatmış, asıl hamle ise 1950'den itibaren yani çok partili döneme (demokratik rejime ) geçilmesinden sonra hız ve ivme kazanmıştır.

İkinci dünya savaşı sonrası yokluk ve sıkıntı yıllarıdır. Mıhın ve toplu iğnenin yurt dışından ithal edilmek zorunda olduğu yıllardır yamalı çorap yamalı ceket bu yılların adeta simgesidir.

Bunları şu noktaya dikkat çekmek için kaydediyorum.

Türkiye'de her şey var olup da, eğer Doğu ve Güneydoğu bundan yararlanmamış olsaydı o zaman iddiaları bir nebze de olsa kabul etmek gerekirdi. Paylaşılan tek bir şey vardı. Oda YOKLUKTU.

Bu günkü GAP ve bu projeden alınan olumlu sonuçlar da o siyasal iktidarın eseridir.

ABD – Irak savaşmış, darbeyi ise Doğu ve Güneydoğulu esnaf, nakliyeciler, tüccar yemiştir. Bunun sonucunda ise bölgeye giren para azalmış, sermaye kaçmış, fatura ise sokaktaki sade vatandaşa kesilmiştir. Bunun sonucunda ise, tarih sürecinde Doğu ve Güneydoğu meselesinde irksal ve kavimsel bir çatışmanın izlerine rastlamak mümkün değil.

Kim, kimin kültürüne müdahale etmiş?

Kim kimin dinine müdahale etmiş?

Kim kimin mezhebine, diline müdahale etmiş?

Kim kimin şarkısını, türküsünü, ninnisini, susturmuş, susturuyor...

Haftaya kaldığımız yerden devam edeceğim. Kalın sağlıcakla.